

Arrest

nr. 346 300 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEESEN, die loco advocaat D. KIRSZENWORCEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 februari 2022 wordt een verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd bij de diensten van de Stad Antwerpen en dit tussen verzoekende partij en haar partner van Nederlandse nationaliteit.

1.2 Op 9 november 2021 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en meer bepaald op basis van haar Nederlandse wettelijk samenwonende partner.

Op 7 juni 2022 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 oktober 2024 wordt deze wettelijke samenwoning stopgezet.

1.3 Op 30 april 2025 wordt verzoekende partij verzocht haar persoonlijke situatie kenbaar te maken met het oog op een onderzoek naar haar verblijfsrecht.

Als reactie op dit schrijven maakt verzoekende partij allerhande stukken over aan de bevoegde diensten van de Stad Antwerpen.

1.4 Op 9 juli 2025 besluit verwerende partij een einde te stellen aan het recht van verblijf van drie maanden, dit evenwel zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging van dd. 09.11.2021, ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 07.06.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk geregistreeerde partner van de Nederlandse onderdaan [P. B.] (XX.XX.XX XXX-XX) met wie zij zich vestigde. Echter, op 08.10.2024 werd de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene, werd zij op 30.04.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 13.05.2025. Vervolgens ontving onze dienst de volgende documenten:

- Bewijs registratie huurovereenkomst (dd. 12.09.2024)
- Verklaring OCMW Bocholt (dd. 15.05.2025) waarin staat dat [M. T., E] (XX.XX.XX=XXX-XX) en betrokkene geen leefloon ontvangen
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur op naam van betrokkene v.a. 01.11.2024 in het kader van een tewerkstelling bij Brouwerij Martens (dd. 29.10.2024)
- Fiche nr. 281.10 betreffende de inkomsten van betrokkene in het jaar 2023 in het kader van een tewerkstelling bij Synergie Belgium
- Loonfiches van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij Synergie Belgium uit de periode 15.04.2024 – 23.06.2024)
- Loonfiches van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij Brouwerij Martens uit de periode 11/2024 – 05/2025
- Attest van inburgering (dd. 28.09.2022) op naam van betrokkene
- Deelcertificaten Nederlands Tweede Taal (dd. 31.08.2022, 12.10.2022, 17.11.2022, 30.01.2023)
- Beslissing van de jeugdrechter te Tongeren (dd. 12.09.2024) betreffende [M. T., E] (XX.XX.XX=XXX-XX)-Proces-Verbaal op naam van betrokkene (dd. 21.06.2024) waarin betrokkene verklaart dat zij thuis vertrokken is omdat haar partner zeer agressief zou zijn.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 10.06.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 08.02.2022 en beëindigd op 08.10.2024. Het geregistreerd partnerschap heeft bijgevolg geen drie jaar geduurd. Daarnaast kan ook gesteld worden dat bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen in het Rijk de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: betrokkene voegt een proces-verbaal (nr.: dd. 21.06.2024) waarin zij verklaart dat betrokkene is vertrokken bij haar thuis omdat haar partner zeer agressief zou zijn. Zo verklaart zij dat haar partner op meubels zou slaan, drugs zou gebruiken en haar na een ruzie bij de armen heeft genomen. Tegelijkertijd verklaart ze dat haar partner haar nooit geslagen heeft. Verder kan in het proces verbaal gelezen worden dat betrokkene verklaarde geld te moeten betalen aan de referentiepersoon en dat hij verbaal agressief zou zijn. Uit het onderzoek van het parket in navolging van dit PV is echter gebleken dat er geen misdrijf kon worden vastgesteld waardoor de klacht werd geklasseerd zonder gevolg. Evenmin zijn er in ons administratief dossier objectieve elementen aanwezig die tot een ander besluit moeten doen komen. Bij gebrek aan objectieve ondersteunende bewijsstukken kan dan ook niet besloten worden dat er effectief sprake was van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Artikel 42quater, §4, 4° is aldus eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene reisde in december 2019 de Schengenzone in en zou voorafgaand aan haar verblijf in België onwettig in Nederland hebben verbleven. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf (Arrest 283 989 van 30.01.2023). Betrokkene werd ingeschreven in België n.a.v. haar aanvraag gezinshereniging op 09.11.2021. Zij verblijft dus heden iets meer dan 3,5 jaar als verblijfsgerechtigde in België. Gezien haar leeftijd van 45 jaar is dit een relatief korte periode in haar leven. Hoewel betrokkene sedert eind 2019 in de Schengenzone verblijft, spendeerde zij het overgrote deel van haar leven in Brazilië waar zij ook een kind kreeg dat gedurende het merendeel van verblijf van betrokkene in de Schengenzone in Brazilië verbleef. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij nog een goede voeling heeft met de Braziliaanse maatschappij wat betreft talenkennis, cultuur, gewoontes en lokale gebruiken. Gezien het kind van betrokkene zich pas sedert augustus 2025 in België bevindt, is het aannemelijk dat betrokkene contact met het kind onderhield toen zij nog woonachtig was in Brazilië en op die manier verbonden bleef met haar land van herkomst. Het is verder dan ook redelijk te stellen dat zij hoogstwaarschijnlijk nog familiale en/of vriendschappelijke banden heeft met Brazilië. In ieder geval zijn er geen concrete elementen in het dossier noch in de bundel van voorgelegde stukken met betrekking tot de banden met het land van herkomst die zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft: betrokkene legt bewijzen voor dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands Tweede Taal heeft behaald en dat zij de inburgeringscursus volgde. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. In die zin weegt het feit dat zij zich engageerde om Nederlands te leren en de inburgeringscursus te volgen dan ook niet in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bovendien kan niet blijken dat zij de verworven vaardigheden heeft kunnen aanwenden om een sociale vriendenkring op te bouwen in België aangezien betrokkene in het procesverbaal zelf verklaarde dat zij geen vrienden en familie in België heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat de socio-culturele binding met België niet van die aard is dat het onderhavige beslissing zou kunnen beletten.

Voor zover betrokkene de registratie van de huurovereenkomst heeft voorgelegd als bewijs van sociale en/of culturele integratie, kan opgemerkt worden dat dit bezwaarlijk als een bewijs daarvan kan worden gezien. Het toont louter aan dat betrokkene de huurder is van het goed dat ze heden bewoont en dat ze dus een dak boven haar hoofd heeft. Voor zover betrokkene hiermee nog wat anders zou willen aantonen, bevatten de door haar overgemaakte stukken daarover geen uiteenzetting.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft: het is overduidelijk dat er geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon. Betrokkene verblijft heden op haar adres samen met haar Braziliaanse inmiddels meerderjarige dochter [M. T., E] (XX.XX.XX=XXX-XX). Haar meerderjarige dochter kwam op 12.08.2024 naar het Rijk met de intentie zich met haar moeder te vestigen. Uit de voorgelegde stukken blijkt echter dat zij kort na haar aankomst voor enkele dagen, eerst gedwongen en daarna vrijwillig, werd opgenomen in een psychiatrische inrichting in september 2024 daar zij op dat moment een ernstige dreiging voor zichzelf vormde. Uit niets blijkt echter dat er heden nog steeds sprake is van een dergelijke probleemsituatie, noch dat zij heden nog steeds psychische begeleiding krijgt. De dochter van betrokkene was reeds in september 2024 bereid om zich verder te laten helpen wat toont dat zij in staat is om zelf verstandige keuzes te maken

die in het belang zijn van haar eigen welzijn. Aangezien dit het enige document is m.b.t. de gemoedstoestand van de dochter van betrokkene, is het redelijk om aan te nemen dat zij inmiddels de nodige zorg en begeleiding heeft verkregen om haar leven terug op het juiste spoor te brengen of alleszins beschikt over de nodige mentale tools om dit te verwezenlijken. Bovendien is het belangrijk om te benadrukken dat de dochter van betrokkene heden niet beschikt over enig verblijfsrecht in België waardoor een afgeleid verblijfsrecht omwille van het gezinsleven met haar dochter hoe dan ook niet tot de mogelijkheden behoort. Het staat betrokkene en haar meerderjarige dochter vrij zich elders te vestigen, samen of apart, waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Bovendien vormt onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing. In die zin vormt haar gezinssituatie in België dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte wat betrokkenes economische situatie betreft: uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij minstens sedert 15.04.2024 tot 23.06.2024 tewerkgesteld was via het interimkantoor Synergie en sedert 01.11.2024 tewerkgesteld is bij Brouwerij Martens voor onbepaalde duur. Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch participeert en zodoende vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er moet echter vastgesteld worden dat tewerkstelling bij haar huidige werkgever relatief kort is in vergelijking met haar verblijfsduur in België. Het is dan ook redelijk te stellen dat op basis van de voorhanden informatie niet kan blijken dat zij in die mate deel uitmaakt van het bedrijf dat haar aanwezigheid onmisbaar zou zijn. Evenmin kan blijken dat haar afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf of dat zij een knelpuntberoep bekleedt. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de reglementaire bepalingen. Deze beslissing belet haar dat niet. In het kader van onderhavige beslissing kan echter niet blijken dat haar economische situatie van die aard is dat het een behoud van haar verblijfsrecht rechtvaardigt gelet op de relatief beperkte verblijfsduur in België in vergelijking met haar leeftijd, haar banden met het land van herkomst en het gebrek aan diepgaande socio-culturele bindingen met het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

1.5 Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 18 augustus 2025 een beroep tot nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 9 september 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe gehouden is bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit eerste middel als volgt uitéén:

“3. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Verzoekster heeft recente bewijzen neergelegd in kader van artikel 42 quater §5 VW. Concreet betreft elementen inzake de duur van haar verblijf in het Rijk , leeftijd, gezondheidstoestand, gezin en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk.

En verder verwerende partij meent dat :

Betrokkene zal niet voldoen aan de uitzonderingsgevallen van art 42 quater§4 1°lid t.e.mm. 4° VW

Verwerende partij meent dat de samenwoning van 8/02/2022 tot 8/10/2024 geduurd heeft.Niks is minder waar. Al in november 2021 was ze ingeschreven in het vreemdelingenregister (Eerste gezinshereniging aanvraag op basis van art 40bis.

En verder, verzoekster was een slachtoffer van agressie. Er werd een pv door de politie gemaakt en neergelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Nu verwijt verweerder dat ze een voeling moet hebben met haar herkomstland maar dat betekent niet dat ze niet goed integreerde in België is.Ze heeft altijd gewerkt en inburgeringscursus gedaan..Als dat geen integratie is...Verzoekster heeft met succes haar inburgeringscursus gedaan ,

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met haar lange verblijf(4 en half jaar “een korte periode is), de integratie van verzoekende partij(inburgering, werk enz.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie:

1)Verzoekster heeft een zieke dochter in behandeling maar verwerende partij beslist (geen dokter) dat ze dien bijstand niet meer nodig is.Zonder grondig kennis van haar dossier te kennen.

2)Als slachtoffer van partner geweld heeft ze zelfs het gemeentebestuur geïnformeerd : Het feit dat het slachtoffer DVZ zelf proactief op de hoogte brengt van het geweld heeft volgens de omzendbrief (OB) 15 juni 2023 als voordeel dat er vermeden wordt dat de geweldpleger, vaak het vervoegde gezinslid, betrokken wordt bij de verblijfsrechtelijke beschermingsprocedure. Ook een (samen)woonstcontrole is dan niet nodig. (<https://www.vreemdelingenrecht.be/nieuws/omzendbrief-over-intrafamiliaal-geweld-ineen-procedure-gezinsshereniging>)

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de 'vrije bewijslast' van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Ook de conclusie getrokken over haar net 18 jaar geworden dochter is schandalig ! De dochter is naar hier gekomen na een voorval door diens vader maar heeft psychiatrische problemen door stress en post traumatische ervaring.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekster kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht heeft.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending van de artikelen 40ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

2.2. Tweede middel : Schending van artikelen 40ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 42quater Verblijfswet kan DVZ gedurende de eerste vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht geen einde maken aan het verblijfsrecht van de echtgenoot of partner van een Unieburger of Belg die aantoonbaar tijdens het huwelijk of geregistreerd partnerschap slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie en/of van bepaalde specifieke strafbare feiten (zie artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 Strafwetboek). Hier heeft DVZ steeds een gebonden bevoegdheid.

Volgens de omzendbrief dd 15 juni 2023 moet het slachtoffer aan drie cumulatieve voorwaarden voldoen om te kunnen genieten van de verblijfsrechtelijke bescherming:

- 1) Het slachtoffer is onderdaan van een derde land (= niet EU-land)*
- 2) Het slachtoffer werd toegelaten tot verblijf in België wegens gezinshereniging op grond van artikelen 10, 40bis of 40ter Verblijfswet*
- 3) Het slachtoffer heeft nog geen autonoom en onafhankelijk verblijfsrecht in België*

Verzoekster heeft de bewijzen neergelegd

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat voor familieleden van burgers van de Unie, gedurende de eerste 3 jaar van hun verblijf, de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf op grond van het feit dat "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...), of er is geen gezamenlijke vestiging meer. (...)"

De uitzondering op de in artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid van beëindiging van het verblijfsrecht, is artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst verzoekende partijen ook op de onderzoeksmogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde uit artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(..)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;.

(...)

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de

minister zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie,.

Hun samenwoning heeft meer dan 3 jaar geduurd en het werd stopgezet na agressie van haar partner.

Tevens werd artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden : Verzoekende partij stelt dat deze bepaling voorziet dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Daarnaast licht zij toe dat de Koning wel de bevoegdheid van de wetgever kreeg om de criteria inzake "stabiele relatie" vast te stellen, maar dat deze bevoegdheidsdelegatie de Koning in geen geval het recht gaf om deze termijn als het ware beperkend te interpreteren en daarnaast een minimumtermijn van effectieve en onafgebroken huwelijk, gedurende dewelke een relatie moet standhouden te voorzien. Zij stelt dat, aangezien de wet primeert op een koninklijk besluit, geen rekening kan gehouden worden met artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Aangezien artikel 40bis, stelt dat "een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten". In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd.

Het stabiele karakter van deze relatie werd al genoeg bewezen (zie infra)

Het is bewezen dat verzoekster en haar partner bijna 3jaar onafgebroken hebben samengewoond. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 geschonden door het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

In het bijzonder wijst verzoekster naar de uitzonderingen van art 40ter, nl :

Als je Belgische echtgenoot of partner overlijdt behoud je je verblijfsrecht toch op voorwaarde dat je minstens 1 jaar in België verbleven hebt als gezinslid van een Belg of Unieburger, je werknemer of zelfstandige bent, of je over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor jezelf en je familieleden om te voorkomen dat je ten laste valt van het OCMW en je een ziekteverzekering hebt, of deel uitmaakt van een familie waarvan een persoon voldoet aan die voorwaarden.

Als er een einde komt aan je relatie met je Belgische echtgenoot of partner door echtscheiding, nietigverklaring van je huwelijk of beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- je huwelijk, partnerschap of je gezinscel heeft, bij de start van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van je huwelijk of bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd,

waarvan minstens één jaar in België Hun samenwoning heeft bijna 3 jaar geduurd, nl : minstens november 2021 tot oktober 2024

Trouwens :

Dat ze geen gezinscel meer met de NL partner heeft. Dit is juridisch betwistbaar. Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie kan dit geen reden zijn om een einde te maken aan je verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8). B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. (tekst uit :<https://www.agii.be/>)

In haar derde middel voert verzoekende partij nog de schending aan van het algemeen, rechtsbeginsel van de hoorplicht en van het recht op een eerlijk proces waarbij zij dit middel als volgt uit één zet:

2.3 Derde middel : Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

De Raad van State oordeelt als volgt in arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015. Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden: Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Verblijfswet zegt dat de DVZ bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad van State verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ). Het HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014 zegt onder meer:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.
- Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.
- Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningstcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.

Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster. Ze verwijst: zo bvb haar hoge loonfiche, de inburgeringsprocedure, dat ze de echtscheiding niet zelf het initiatief naam, enz.

Als verzoekster toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches, integratie en nieuwe relatie.. Zo werden geen stukken gevraagd in verband met haar banden met herkomstland, naar haar inburgering, nieuwe relaties of wie de echtscheidingsprocedure ingeleid heeft bvb. Dat ze een goed betaalde job in België heeft of altijd heeft gehad sinds haar aankomst wordt niet als integratie gezien !

Volgens het algemene rechtsbeginsel "Audi alteram partem" moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar derde middel de schending opwerpt van het recht op een eerlijk proces, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen beoordeeld.

3.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij voert daarbij een theoretisch betoog aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.5 Verzoekende partij is het echter ook niet eens met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van deze zogenaamde materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.9 Verzoekende partij geeft doorheen haar verzoekschrift aan dat zij van mening is dat zij wel degelijk zou moeten kunnen genieten van het behoud van haar verblijfsrecht.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidsstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.10 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door een gezinshereniging te vragen met een Unieburger, zijnde haar Nederlandse wettelijk samenwonende partner en dat deze initiële situatie intussen sedert een geruime tijd niet meer actueel is. De verklaring van wettelijke samenwoning werd immers op 8 oktober 2024 met onderlinge toestemming van partijen beëindigd wat verzoekende partij ook niet ontkent.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de situatie die leidde tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij volledig veranderd is. Beide voorheen samenwonende partners leven immers sedertdien niet meer samen en van enige wettelijke samenwoning is dan ook geen sprake meer.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet laat in een dergelijk geval toe om met eerbiediging van een aantal beperkingen een einde te maken aan het verblijfsrecht van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Dit artikel stelt concreet voorop dat:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 7 juni 2022 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een (Nederlandse) Unieburger (meer bepaald een zogenaamde F-kaart).

De Raad herhaalt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij intussen niet meer samenwoont met deze partner en dat de destijds geregistreerde wettelijke samenwoning in onderling overleg beëindigd werd op 8 oktober 2024. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat partijen reeds in juni 2024 van zin waren om de wettelijke samenwoning wensten te beëindigen, maar dat zij het nog niet eens raakten over een datum om deze beëindiging ook daadwerkelijk kenbaar te maken.

Met een schrijven van 30 april 2025 verzocht verwerende partij verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend op 13 mei 2025 en daaropvolgend heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht en dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden.

3.11 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift alleszins nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een wettelijke samenwoning. De gevolgtrekkingen die op dit vlak gebeurden door verwerende partij zijn dan ook correct gelet op de stukken zoals vervat in het administratief dossier.

Verzoekende partij geeft aan dat zij langer samen gevestigd geweest zou zijn met de referentiepersoon en dat deze periode de termijn van drie jaar overstegen zou hebben. Dit betreft echter een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Verzoekende partij verkreeg en verloor immers haar verblijfsrecht op basis van een geregistreerde wettelijke samenwoning die aangegaan werd op 8 februari 2022 en beëindigd werd op 8 oktober 2024 en bijgevolg geen drie jaar geduurd heeft.

3.12 Verzoekende partij voert aan dat zij aanspraak zou kunnen maken de uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4°. Deze bepaling geeft aan dat:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De bestreden beslissing gaat echter nader in op deze elementen en de beweringen van verzoekende partij. Uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de wettelijke samenwoning van verzoekende partij en haar Nederlandse wettelijk samenwonende partner geen drie jaar geduurd heeft en dat de uitzondering die de Vreemdelingenwet op dit vlak voorziet dan ook niet kan gelden in het geval van verzoekende partij.

Evenmin is er sprake van gemeenschappelijke kinderen waardoor de eventuele uitzonderingsgrond op dit vlak van toepassing zou kunnen zijn in dit kader. Verzoekende partij is de moeder van een kind, doch dit is niet gemeenschappelijk.

Verzoekende partij is van mening dat zij het slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld wat de toepassing van de uitzonderingsgrond zoals vermeld onder 4° in voormeld artikel zou rechtvaardigen. De bestreden beslissing gaat hier echter reeds op in en geeft aan dat er inderdaad een proces-verbaal neerligt, maar dat uit dit document niet blijkt dat verklaringen van verzoekende partij leidden tot een vaststelling van een misdrijf. Integendeel, er werd na een onderzoek door de bevoegde diensten besloten tot een klassering zonder gevolg. Objectieve andersluidende vaststellingen liggen niet voor waardoor verwerende partij terecht kan besluiten dat ook deze uitzonderingsgrond niet aangewend kan worden ten voordele van verzoekende partij.

3.13 Verwerende partij dient bij een beëindiging van het verblijfsrecht zoals deze intussen voorligt daarnaast ook rekening te houden met een reeks zogenaamde humanitaire elementen (zie artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet). In dit kader merkt verzoekende partij op dat zij werkt, goed geïntegreerd is, een nieuwe relatie heeft en een zieke dochter heeft die in behandeling is.

Daarbij gaat verzoekende partij echter opnieuw over tot een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Eén van de aspecten die verwerende partij dient af te wegen conform artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is de zogenaamde “*sociale en culturele integratie in België*”. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft verwerende partij dit wel degelijk deze verschillende elementen afgewogen.

Voor wat haar leven in België betreft, gaat de bestreden beslissing nader in op dit element door te stellen dat:

“Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft: betrokkene legt bewijzen voor dat zij verschillende deelcertificaten Nederlands Tweede Taal heeft behaald en dat zij de inburgeringscursus volgde. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. In die zin weegt het feit dat zij zich engageerde om Nederlands te leren en de inburgeringscursus te volgen dan ook niet in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Bovendien kan niet blijken dat zij de

verworven vaardigheden heeft kunnen aanwenden om een sociale vriendenkring op te bouwen in België aangezien betrokkene in het proces-verbaal zelf verklaarde dat zij geen vrienden en familie in België heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat de socio-culturele binding met België niet van die aard is dat het onderhavige beslissing zou kunnen beletten.”

Voor wat haar dochter betreft, merkt de bestreden beslissing op dat :

“Wat betrokkene’s gezinssituatie betreft: het is overduidelijk dat er geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon. Betrokkene verblijft heden op haar adres samen met haar Braziliaanse inmiddels meerderjarige dochter [M. T., E] (XX.XX.XX=XXX-XX). Haar meerderjarige dochter kwam op 12.08.2024 naar het Rijk met de intentie zich met haar moeder te vestigen. Uit de voorgelegde stukken blijkt echter dat zij kort na haar aankomst voor enkele dagen, eerst gedwongen en daarna vrijwillig, werd opgenomen in een psychiatrische inrichting in september 2024 daar zij op dat moment een ernstige dreiging voor zichzelf vormde. Uit niets blijkt echter dat er heden nog steeds sprake is van een dergelijke probleemsituatie, noch dat zij heden nog steeds psychische begeleiding krijgt. De dochter van betrokkene was reeds in september 2024 bereid om zich verder te laten helpen wat toont dat zij in staat is om zelf verstandige keuzes te maken die in het belang zijn van haar eigen welzijn. Aangezien dit het enige document is m.b.t. de gemoedstoestand van de dochter van betrokkene, is het redelijk om aan te nemen dat zij inmiddels de nodige zorg en begeleiding heeft verkregen om haar leven terug op het juiste spoor te brengen of alleszins beschikt over de nodige mentale tools om dit te verwezenlijken. Bovendien is het belangrijk om te benadrukken dat de dochter van betrokkene heden niet beschikt over enig verblijfsrecht in België waardoor een afgeleid verblijfsrecht omwille van het gezinsleven met haar dochter hoe dan ook niet tot de mogelijkheden behoort. Het staat betrokkene en haar meerderjarige dochter vrij zich elders te vestigen, samen of apart, waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Bovendien vormt onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing. In die zin vormt haar gezinssituatie in België dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

Verzoekende partij merkt op dat deze beoordeling in hoofde van verwerende partij “schandalig” zou zijn en dat haar dochter naar België kwam na een incident en sedertdien psychische problemen heeft. Maar door louter deze mening te spuien, bewijst zij uiteraard niet dat er sprake zou zijn van de schending van enige bepaling of enig beginsel. Deze beweringen worden ook niet gestaafd en reeds in het vonnis van de Jeugdrechtbank wordt er gesproken over medicatie die haar dochter in Brazilië kreeg, maar welke afgebouwd zou worden. De dochter van verzoekende partij wordt daarbij aangeraden om in de instelling vrijwillig te verblijven, maar wel verder mee te werken aan haar behandeling wat deze dochter ook wenste. Het geheel werd door verwerende partij beoordeeld op basis van de haar bekende gegevens en eigenlijk voert verzoekende partij geen bijkomende wezenlijke elementen op dit vlak toe die tot een andere beoordeling zouden moeten leiden.

3.14 Verzoekende partij is daarnaast ook nog van mening dat haar hoorrecht geschonden werd en dat zij onvoldoende in de mogelijkheid gesteld werd om al haar mogelijke elementen voor te brengen die van invloed geweest zouden kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het verlies van haar verblijfsrecht van rechtswege, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet beslissen tot verlies van het verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.15 Verzoekende partij stelt in dit verband dat zij goed geïntegreerd is, werkt en in haar verzoekschrift geeft zij ook nog aan een nieuwe relatie te hebben.

De Raad merkt op dat verzoekende partij echter bij het schrijven van 30 april 2025 verzocht werd om alle elementen voor te brengen die van invloed zouden kunnen zijn op het verlies of desgevallend behoud van haar verblijfsrecht. Verzoekende partij heeft hier ook gevolg aan gegeven door allerlei stukken te bezorgen.

In ieder geval kan het horen van de betrokkene ook schriftelijk kan gebeuren. Het volstaat dat verzoekende partij op nuttige wijze voor haar belangen kon opkomen wat zij klaarblijkelijk ook kon en blijkens het administratief dossier ook deed vermits zij documenten voorbracht in het kader van deze beoordeling die door verwerende partij dient gemaakt te worden.

3.16 In het verzoekschrift spreekt verzoekende partij plots van een nieuwe relatie zonder daarbij ook maar enige precisering te geven wat dit zou inhouden. Dit betreft dan ook een loutere bewering en werd eveneens eerder niet aangegeven door verzoekende partij.

Verwerende partij kon dan ook op geen enkel moment op de hoogte zijn van dit mogelijke element alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.17 Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat hij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet of naar haar mening onvoldoende werd gehoord. Verwerende partij heeft een beslissing genomen op basis van alle door haar gekende gegevens.

3.18 Verzoekende partij ontwikkelt nog een betoog op basis van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij zij verwijst naar onder meer een website van het Vlaams Agentschap voor inburgering en integratie en eventuele onderlinge bevoegdheidsverdelingen. Op basis van deze bepaling wordt de mogelijkheid geboden om desgevallend op basis van een duurzame relatie een verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoekende partij vraagt echter geen verblijfsrecht op deze basis aan en bovendien betreft de huidige bestreden beslissing een beëindiging van verblijf omwille van de reeds aangehaalde motieven. Evenmin is er in haar situatie sprake van een mogelijk overlijden van haar echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner of een huwelijk of geregistreerd partnerschap dat lang genoeg duurde.

Verzoekende partij heeft dan ook geen enkel belang bij een dergelijk betoog vermits deze bepalingen niet eens van toepassing zijn op haar situatie en deze situatie ook niet aansluit bij haar profiel.

3.19 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------